Jedného sériového vraha už chytila.
Podarí sa jej chytiť aj druhého?

TEMNÉ PIESKY

ROBERT BRYNDZA

TRILER S KATE MARSHALLOVOU

Lindeni

Temné piesky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Robert Bryndza
Temné piesky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNÉ PIESKY

TEMNÉ PIESKY

ROBERT BRYNDZA

Lindeni

Venujem maminke Vierke

Svet je nebezpečné miesto – nie kvôli ľuďom,
ktorí sú zlí, ale kvôli ľuďom, ktorí s tým nič nerobia.
Albert Einstein

Zlo je neokázalé a vždy ľudské,
spáva v našej posteli a jedáva za naším stolom...
W. H. Auden

PROLÓG

28. augusta 2012

Simon plával ako o život, dychčal a dusil sa v odpornej ľadovej vode. Priehrada bola obrovská a Simon pretínal atramentovo čiernu vodu energickým kraulom, vzďaľoval sa do tmy, preč od hukotu závesného lodného motora. Na zamračenej oblohe nesvietil mesiac a jediné svetlo prichádzalo z Ashdeanu, tri kilometre odtiaľto, bola to oranžová žiara, ktorá ledva dosiahla k priehrade a okolitým slatinám.

Tenisky, ťažké Nike Air Jordany, ktoré si pevne zaviazal, skôr než odišiel z táboriska, ho na chodidlách ťažili ako kusy olova, a cítil, ako ho spolu s mokrými džínsami ťahajú dolu. Bolo neskoré leto a tam, kde sa ľadová voda stretávala s vlahým nočným vzduchom, visel nad hladinou riedky opar.

Čln bol malý a pevný a muža, ktorého pri ňom zazrel na kraji priehrady, vnímal len ako siluetu. Simonova baterka osvietila telo, ktoré muž nakladal do člna. Ochabnutú postavu tesne zakrútenú do bielej plachty, ktorá bola pokrytá fľakmi krvi a hliny.

Všetko sa udialo veľmi rýchlo. Muž spustil telo do člna a zaútočil. Simon vedel, že je to muž, hoci z neho videl len tieň. Keď Simonovi vykopol z ruky baterku a udrel ho, Simon zacítil odporný ostrý zápach potu. Simon sa krátko bránil, ale hanbil sa za to, ako potom spanikáril a rozbehol sa do vody. Mal bežať opačným smerom, naspäť do hustého lesa, ktorý obklopoval priehradu.

Simon teraz ledva lapal dych, ale pokúšal sa zrýchliť. Od námahy ho boleli svaly. Vybavili sa mu plavecké tré-

ningy, počítal do troch a pri štvrtom zábere vynáral hlavu. Vždy keď dospel k štvorke, hukot lodného motora bol čoraz bližšie.

Bol dobrý plavec, ale spomaľovali ho zranenia. Pri nádychu mu chrčalo v pľúcach. Muž ho trafil do rebier a Simonovi v hrudi pulzovala bolesť. Zhlboka sa nadychoval, ale už prehĺtal vodu a vzduch sa mu nedostával do pľúc.

Vrhla sa naňho stena hmly a obklopila ho ako chladná deka. Simon si myslel, že by ho to mohlo zachrániť, ale čln odrazu zahučal rovno za ním a zasiahol ho do temena. Simon vyletel dopredu a stiahlo ho pod vodu. Pocítil bolesť – vrtuľa lodného motora sa mu zadrela do mäsa.

Mal pocit, že omdlie – pred očami mu blikali hviezdičky a telo mu stŕplo od nárazu. Nemohol pohybovať rukami. Z celej sily kopal, ale premočené nohy a chodidlá akoby ani poriadne nereagovali, pohybovali sa takmer lenivo. Vynoril sa na hladinu obklopenú oparom a v hlave sa mu prihovoril pokojný hlas.

Načo sa ešte vzpieraš? Klesni dolu, tam budeš v bezpečí.

Zakašlal a vypľul slanú vodu. Zvonilo mu v ušiach, nepočul nič iné. Voda okolo neho sa rozvlnila a z hmly sa znovu vylúpla prova člna. Keď ho zasiahla pod bradou, počul, ako mu praská čeľusť, a vyhodilo ho hore a dozadu, takže chvíľu zostal ležať na hladine. Prešiel cez neho čln – na hrudi pocítil jeho trup a potom sa mu lopatky motora zaryli do pokožky na rebrách.

Simon už nedokázal pohybovať rukami ani nohami. Hlavu a tvár mal stŕpnuté, ale zvyšok tela mu horel. Ešte nikdy necítil takúto bolesť. Na rukách ho hriala voda. Bola to jeho krv, nie voda. Jeho krv bola teplá a prúdila do vody.

Zacítil benzín z motora, voda sa znovu zavlnila a Simon vedel, že čln sa k nemu vracia.

Zavrel oči a vypustil z pľúc vzduch. Jeho poslednou spomienkou bolo, ako ho obklopuje studená čierna voda.

1

O dva dni neskôr

Kate Marshallová sa zhlboka nadýchla a skočila do studenej vody. Vynorila sa na hladinu a chvíľu sa tam pohojdávala, nad líniou vody, ktorú videla v potápačskej maske, sa týčil skalnatý dartmoorsky kraj a sivá obloha, potom sa ponorila do priehrady. Pod hladinou bola dobrá viditeľnosť. Katin dospievajúci syn Jake sa ponoril ako prvý a šliapal pod ňou vodu, z regulátora mu stúpali bublinky vzduchu. Zamával a ukázal jej vztýčené palce. Kate mu odkývala a striasla sa, keď jej chlad prenikol aj do neoprénovej kombinézy. Napravila si regulátor a prvýkrát sa nadýchla kyslíka z fľaše, ktorú mala pripevnenú na chrbte. Na jazyku pocítila jeho kovovú chuť.

Potápali sa v Temných pieskoch, hlbokej umelej vodnej nádrži, ktorá sa nachádzala asi tri kilometre od Katinho domu neďaleko Ashdeanu v Devone. Skaly obalené riasami, z ktorých zoskočili, sa prudko zvažovali, a keď sa ponorila hlbšie za Jakom, chlad a šero boli ešte intenzívnejšie. Jake mal teraz šestnásť rokov a po prudkom rastovom špurte za posledné mesiace bol takmer rovnako vysoký ako Kate. Musela mocne vykopnúť oboma nohami, aby ho dohnala.

Trinásť metrov pod hladinou voda nadobudla šerý zelený odtieň. Zapli si čelovky a vrhali okolo seba svetelné oblúky, ktorým sa nedarilo preniknúť do hlbín. Z tieňov sa vynoril úhor a vlnil sa pomedzi nich, vo svetle čeloviek bolo vidieť jeho prázdny pohľad. Kate cúvla, ale Jake sa ani nemykol a fascinovane úhora pozoroval, keď mu priplával k hlave a vzápätí zmizol v tieňoch. Potom sa Jake obrátil

k mame a v maske zdvihol obočie. Kate sa zamračila a ukázala mu palce nadol.

Jake trávil s Kate leto, prišiel po záverečných stredoškolských skúškach. V júni a júli chodili na kurz do miestnej potápačskej školy a absolvovali niekoľko potápačských výletov na mori, boli aj v zaplavenej jaskyni na okraji Dartmooru, kde sa nachádza fosforeskujúca, žiariaca stena. Priehrada Temné piesky vznikla v roku 1953 zaplavením údolia a dediny Temné Piesky a Jake našiel na internete, že je možné potápať sa na jej dno a pozrieť si zaplavené ruiny starého dedinského kostola.

Na zostup si vybrali miesto na hornom konci priehrady, kilometer a pol od stavidiel, ktoré hnali vodu cez dve obrovské turbíny na výrobu elektriny. Neveľká oblasť tam bola vyhradená pre potápačov, do zvyšku priehrady mali vstup prísne zakázaný. Kate počula hlboký hukot vzdialenej vodnej elektrárne, ktorý v chlade a tme pôsobil zlovestne.

Bol to až strašidelný pocit, vznášať sa vo vode nad tým, čo bývalo kedysi dedinou. Kate rozmýšľala, ako to tam dolu asi vyzerá. Čelovky osvecovali len naplaveninu a kalnú zelenú vodu. Vedela si však tam dolu predstaviť kedysi suché cesty a domy, kde žili ľudia, aj školu, kde sa hrávali deti.

Kate začula tiché pípnutie a pozrela na potápačský počítač. Nachádzali sa v hĺbke sedemnásť metrov a počítač ich znovu pípaním upozornil, aby spomalili zostup. Jake sa načiahol a chytil ju za rameno, až sa mykla. Ukázal vľavo dolu pod seba. Zo šera sa vynárala veľká silueta. Zamierili k nej, a keď sa priblížili, Kate rozoznala obrovskú kupolu kostolnej veže. Zastali pár metrov od nej, čelovky vyslali lúče na masu kôrovcov, ktorá pokrývala kupolu. Pod kupolou si Kate všimla tehly kostolnej veže, už zelenkasté od rias,

a oblúkové kamenné okná. Naozaj strašidelný pohľad, táto stavba, dielo človeka, ktoré sa kedysi týčilo do výšky, a teraz ponorené takto hlboko vo vode.

Jake si z opasku odopol vodotesné vrecko, v ktorom mal digitálny fotoaparát, a urobil niekoľko záberov. Obzrel sa na Kate. Prečítala údaj z počítača. Nachádzali sa v hĺbke dvadsať metrov. Prikývla a nasledovala syna k oknu. Chvíľu sa vznášali vonku, potom nazreli do rozsiahlej prázdnej dutiny starej kostolnej veže, kde bol kal vo vode ešte hustejší. Každý centimeter vnútorných stien pokrývali kôrovce a kde-tu sa vydúvali. Kate však aj napriek ich hrubej vrstve rozoznala obrysy klenbového stropu. Na veži boli štyri okná, z každej strany jedno. Okno vľavo sa hmýrilo kôrovcami a okno vpravo bolo takmer úplne zakryté, zostala v ňom len úzka štrbinka, ktorá Kate pripomenula strieľňu v stredovekom hrade. Okno oproti bolo voľné a rozoznávali za ním matnú zeleň vody.

Kate preplávala cez okno do veže. Zastali v strede a Kate vystúpila hore, aby si lepšie obzrela klenbový strop. Jednu stranu stropu pretínal trám, ktorý kedysi držal kostolné zvony. Teraz ho obaľovali kôrovce a kopírovali aj oblúkové kontúry stropu. Spod jedného trámu vyliezol obrovský rak, dlhší než tridsať centimetrov, a rozbehol sa po strope k nej. Kate sa zľakla a takmer skríkla, mykla sa dozadu a hľadala Jaka, pod vodou spomalene mávala rukami. Keď rak ponad nich prebehol, nožičky mu len tak hrkotali na ulitách tesne na seba natlačených kôrovcov. Zastal rovno nad nimi. Kate stále prudko bilo srdce. Zrýchlil sa jej dych a poriadne si potiahla zo zásoby kyslíka.

Rak šklbol tykadlami, rozbehol sa po klenbovom strope a zmizol v protiľahlom okne. Kate si všimla, že niečo sa

vnáša vo vode pred oknom, ktorým rak utiekol. Priplávala bližšie a lúč svetla dopadol na dve jasnočervené tenisky. Pohybovali sa vo vode v hornej časti okna.

Premohol ju nával strachu aj vzrušenia. Odrazila sa nohami, zachytila sa o kamenný oblúk a pomaly sa vytiahla cez okno. Tenisky sa pohojdávali priamo nad otvorom a boli obuté na nohách mŕtveho tela, ktoré viselo vo vode, ako keby stálo, vedľa kupoly kostola.

Jake preplával za ňou cez okno a hodilo ho dozadu, až hlavou narazil do steny veže. Kate počula jeho tlmený výkrik a výhľad jej zakryli bublinky z regulátora. Načiahla sa a chytila ho, nedokázala ho však poriadne zovrieť, lebo jej zavadzala jeho kyslíková fľaša. Odtiahla ho od veže. Potom sa pozrela na telo.

Bol to mladý muž. Mal krátke tmavé vlasy a oblečené mal modré džínsy s opaskom so striebornou sponou. Na zápästí mal elegantné hodinky. Okolo krku mu poletovali zvyšky roztrhaného bieleho trička. Mal vypracovanú športovú postavu. Hlavu mal sklonenú dopredu a tvár, hruď aj nafúknuté brucho mal pokryté reznými a tržnými ranami. Najviac ňou otriasol výraz jeho tváre: oči mal vytreštené, zračil sa v nich strach. Bol nehybný, ale odrazu sa mu krk pohol a zapulzoval. Pocítila, ako sa jej Jake znovu chytil, a strašnú chvíľku si myslela, že ten chlapec vo vode ešte žije. Hlava sa mykla, čeľuste sa rozďavili, medzi polámanými zubami sa vynoril čierny ligotavý úhor a vyzeralo to, ako keby mu vytiekol z otvorených úst.

2

„Prečo ste sa tam dnes potápali?“ spýtal sa detektív hlavný inšpektor Henry Ko.

„Navrhol mi to môj syn Jake. Počas horúčav dosť klesla hladina... Mysleli sme si, že uvidíme zatopenú dedinu,“ povedala Kate.

Pod potápačskou kombinézou sa potila, vlasy mala od vody polepené a svrbela ju pokožka hlavy. Jake sa ochabnuto opieral o predné koleso Katinho modrého Fordu, oči upieral do diaľky, kombinézu mal spustenú po pás. Bol veľmi bledý. Katino auto stálo na trávnatom brehu hneď vedľa priehrady. Henryho policajné auto parkovalo len pár metrov odtiaľ. Trávnatý breh sa končil desať metrov pred autami pri pôvodnej hladine priehrady, ale po období sucha sa k okraju vody zvažovalo dvadsaťmetrové pásmo obnažených kameňov. Kamene boli ešte zelené od rias, ktoré vysušilo a spálilo horúce slnko.

„Môžete mi ukázať, kde sa vznáša to telo?“ pýtal sa ďalej Henry a zapisoval si do notesa ceruzkou. Mal krátko po tridsiatke, športovú postavu a vedel sa dobre vyjadrovať. Vyzeral, že by mal skôr chodiť po móle na módnej prehliadke v Miláne, než obzerať si miesto činu vraždy. Priliehavé džínsy mu obopínali svalnaté nohy a na košeli mal rozopnuté tri gombíky. Medzi hrudnými svalmi mu na opálenej pokožke spočíval strieborný náhrdelník.

Vedľa neho stála mladá policajtka v uniforme a pod pazuchou si držala čiapku. Dlhé čierne vlasy mala zasunuté za uši a hladkú krémovú pleť sčervenenú od horúčavy.

„Telo je pod vodou. Boli sme v hĺbke dvadsať metrov. Potápali sme sa,“ vysvetlila mu Kate.

„Viete presnú hĺbku?“ spýtal sa, prestal písať a pozrel na ňu.

„Áno,“ prikývla Kate a zdvihla zápästie s potápačským počítačom. „Je to telo mladého chlapca. Má tenisky Nike Air Jordan a modré džínsy s opaskom. Tričko mal roztrhané na kúsky. Vyzeral, že je zhruba v Jakovom veku, osemnásť, možno devätnásť rokov... Na tvári a na trupe mal rezné a tržné rany.“ Preskočil jej hlas a zavrela oči. *Je niekde matka toho mŕtveho chlapca?* pomyslela si Kate. *Strachuje sa, rozmýšľa, kam sa asi podel?*

Kate bola bývalá policajtka. Dobre si pamätala obdobie, keď musela oznamovať príbuzným smrť člena rodiny. Najhoršie boli úmrtia detí a mladých ľudí: zaklopať na dvere, čakať, kým ich niekto otvorí, a potom vidieť ten výraz na tvárach rodičov, keď si uvedomili, že ich syn alebo dcéra sa už nikdy nevráti domov.

„Videli ste, či mal chlapec zranenia vpredu alebo vzadu, prípadne aj tam, aj tam?“ spýtal sa Henry.

Kate otvorila oči. „Chrbát som mu nevidela. Bol k nám obrátený tvárou, vznášal sa vo vode pri kostolnej veži.“

„Prišli ste do kontaktu s niekým iným? Videli ste člny? Ďalších potápačov?“

„Nie.“

Henry si čupol k Jakovi.

„Čau, kamoš. Ako to zvládaš?“ spýtal sa a ustarostene zmraštil tvár. Jake len hľadel pred seba. „Chceš kolu? Pomôže ti to prekonať šok.“

„Áno, dá si. Vďaka,“ odvetila za syna Kate. Henry kývol na policajtku a tá odišla k autu. Kate si čupla vedľa Henryho.

„Ten chalan. Nemal potápačský výstroj,“ povedal Jake roztrasene. „Čo robil tak hlboko bez výstroja? Bol celý dobitý. Telo mal samú modrinu.“ Utrel si z tváre slzu, ruky sa mu triasli.